

Het was winter in het bos. Jip en oma
moesten al het eten verzamelen dat ze in de
herfst hadden verstopt. Maar oma kon dit jaar
niet mee. Ze voelde zich niet zo lekker.

Oma maakte zich zorgen.
Ze hadden honderden noten,
eikels en dennenappels verstopt.
'Dat lukt je niet in je eentje,
Jip,' zei ze.

Maar Jip was
een heel eigenwijs eekhoortje.
‘Dat kan ik best!’ zei ze.
‘Ik ben voor het eten terug.’

Ze pakte haar dikke warme sjaal,

en de kaart met alle plekken
waar ze eten hadden verstoppt.

Toen pakte ze
de grote mand,

en rende de deur uit voordat
oma nog iets kon zeggen.

Plek één: eikels!

Die lagen in een oude boomstronk bij
het huis. Jip gooide ze lachend in de
mand. Dit was helemaal niet moeilijk!
Even later was ze alweer klaar.

Jip liep verder. Opeens voelde ze iets kouds
op haar neus – het sneeuwde!

Jip was gek op sneeuw.

Maar toen ze twee hermelijnen zag spelen,
wilde ze niet meedoen. 'Geen tijd!' zei Jip.
'Ik verzamel ons eten voor de winter.'

'In je eentje?' vroegen de
hermelijnen verbaasd.
'Ja!' zei Jip trots.
En ze liep gauw verder.